

βόλησε άμέσως και κιλίστηκε μαζί του κάτω στο πάτωμα.

Ο Γκοινοσόφσκι έβγαλε τότε ένα φρυχτό στεναγμό και την παράτησε. Η σφαίρα της του είχε τραπήσει το λαιμό. Πιγνόταν και το αίμα έβγαίνε απ' το στόμα του κυριατιστό.

Η 'Ελένη άνορθώθηκε άμέσως ματωμαμένη, έξαλλη, ενώ ό αστυνομικός κιλούσε μέσα στο αίμα το δικό του και του Ντούμιν. Τόν σήκωσε και στηρίζοντάς τον στον τοίχο, έπάνω από το άλλο πτώμα, τόν κίτταζε. "Όταν είδε πώς άνέπνεε ακόμα, ψιθύρισε :

— Φοβήθηκα μήπως πεθάνει, πών έρθουν ή άλλες!....

Και τρέχοντας προς τη σάλα, άρχισε νά φωνάζει :

— 'Ελάτε ! 'Ελάτε ! Θά ψηφήση ! Βιαστήτε !....

'Ακουστήσαν άμέσως βιαστικά βήματα και σέ λίγο παρουσιάστηκε ή γρηά Κατερίνα, μαζί με τη Βέρα.

Η άδελφή της 'Ελένης διατηρούσε τό πρόσχαρο ύφος της και κρατούσε στα χέρια της μία ζώνη κοντάλα, την οποία ο Ζιλμπέρ της είχε άφορώσει πρό όλίγου στο παζάρι.

Είδε την άδελφή της πλημμυρισμένη στο αίμα, έναν άνθρωπο νά ρογγάζει άκουσιπαιμένος στον τοίχο κ' ένα πτώμα από κάτω από τόν πάτωμα.

Δέν φώναζε όμως από φόβη, μά παίρνοντας γιά πρώτη φορά ίσως στη ζωή της σοβαρό ύφος, πλησίασε την άδελφή της και τη ρώτησε :

— Δέν πληγώθηκες, 'Ελένη ; Τι συμβαίνει λοιπόν ;

Συγχρόνως, ή γρηά Κατερίνα ρώτησε με φωνή άγρια κ' υπόκωφη :

— Γιατί άρχισες χωρίς έμάς ;

— Ρίχτηκε έπάνω μου κ' αναγκάστηκα νά πυροβολήσω, άπάντησε ή 'Ελένη. Μά δέν επέθανε ! Εύτυχώς ! Μάς βλέπει. Μάς ακούει....

Και ψηφίζοντας προς την άδελφή της, ειπε με ύφος επίσημο, δείχοντάς της τόν Γκοινοσόφσκι :

— Βέρα, αυτός είνε ένας από τούς δολοφόνους του πατέρα σου ! Ήταν άρχιμυρίακας στο όρυγείο της Σιβηρίας, όπου τόν είχαν στείλει τόν φτωχό μας πατέρα. Αυτός έγινε άφορη κ' τόν κρεμάσαν.

Συγχρόνως ή γρηά Κατερίνα πλησίασε τόν έτοιμοθάνατο και του φώναζε στο αυτί :

— Θυμήσου τόν 'Απόστολο ! Τόν 'Απόστολο Πέτροβιτς....

Τόν θυμήθηκες... "Ε ; 'Αφού λοιπόν τόν θυμήθηκες, μπορείς νά ψηφήσης....

— Το κατάλαβα, ειπε ή Βέρα, όταν είδα τη μητέρα με τή καιά της, πώς κίπη τέτοιο θά γινόταν. Και τώρα θα τόν κρεμάσουμε, όπως κρέμασε τόν πατέρα.

— Ναι, άπάντησε ή 'Ελένη. Βοήθησε με, μητέρα....

Τότε, ή γρηά Κατερίνα κ' ή 'Ελένη μετέφεραν τόν Γκοινοσόφσκι έπάνω στο τραπέζι.

— Θά μου λάρωση τό καλό μου φόρεμα, πού έχω νά τό φορέσω απ' τό γάμο του 'Αποστόλου, έλεγε ή γρηά. Μά δέν έχει σημασία. Θά τό πλύνω μέσα στο αίμα του.

Και άρχισε πάλι νά γελάει σαρκαστικά.

Η Βέρα δέν έκανε τίποτε, γιατί κρατούσε στα χέρια της την κοντάλα της, μά δέν έχανε ούτε μά κίνηση, ούτε ένα στεναγμό του Γκοινοσόφσκι, ό οποίος άνάσκανε λαχανιασμένα, ενώ τό αίμα κιλούσε ποτάμι απ' τό στόμα του.

"Όταν τόν άπόθεσαν στο τραπέζι κ' ή 'Ελένη του πέρασε τη θηλιά στο λαιμό, ό μελλοθάνατος άναπήδησε κ' άνοιξε διάπλατα τή μάτια του.

Η 'Ελένη πέρασε τότε την άλλη άκρη του σκοινιού σ' ένα δοκάρι του ταβανιού.

— Τελείωσε ! φώναζε σέ λίγο και πήδηξε απ' τό τραπέζι.

Τότε κ' ή δυό γυναίκες τραβήξαν άπότομα τό τραπέζι κ' ό Γκοινοσόφσκι βρέθηκε κρεμασμένος στη μέση του δωματίου.

Έκανε δυό—τρεις στασιμούς κ' έπειτα άπόμεινε άκίνητος. 'Αμέσως ή τρεις γυναίκες άγκαλιάστησαν κ' άρχισαν νά φιλιούνται.

— Μην άσכולείται με τή πτώματα, ειπε ή Κατερίνα στην 'Ελένη. 'Αναλαμβάνω εγώ. Θά τή θάσω εγώ. 'Εξ άλλου θα έχουν και συντροφιά....

Και της έδειξε μία μεγάλη πλάση στην άκρη του δωματίου. Η 'Ελένη άναστήθηκε και γύρισε άλλοι τή μάτια της. "Επειτα ειπε :

— "Ελα μία στιγμή έπάνω μαζί μου, μητέρα. Θέλω νά σου πω κάτι.

"Όταν ή τρεις γυναίκες άνέβηκαν έπάνω και βρέθηκαν στο πίσω μέρος του μαγαζιού, γονάτισαν μπροστά στις εικόνας κ' άρχισαν νά εucharιστούν την Παναγία και τούς άγγέλους, γιατί όλα έγιναν, όπως χρόνια τώρα τή εύχόντουσαν.

"Επειτα, ή Βέρα φίλησε την άδελφή της και τη γρηά και πήγε νά συναντήση τόν ήθοποιό Ζιλμπέρ, ό οποίος την περιέμενε έξω.

"Όταν έμειναν μόνες, ή 'Ελένη έβάλε στο χέρι της γρηάς ένα σταυρό μεγάλης αξίας, πού της τόν είχε χαρίσει ό πρίγκιψ Κιριλόφ και της ειπε :

— Δάνεισε μου όχτώ χιλιάδες ρουβλία και κράτα αυτό τό σταυρό ως ένέχυρο. Έχω άνάγκη χρημάτων. Θά σου τή έπιστρέψω μετά όχτώ ημέρες με τόκο είκοσι τοις εκατό... ('Ακουσθεί)

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

(Του ΦΡ. ΚΟΠΠΕ)

Προτού τό χροί πάρατα παγώσει τή γράζια και σύγνεφα στον ουρανό κληήσει σκοτεινά, τή τελευταία γχοίκρη νά κελαΐδουν πουλάκια και κίτταζε πού άνθίζονε τή ρόδα τή στερνά.

Ύπόσχεται ό Νοέμβριος γιά μία στιγμή ν' άφήση νά λάμψη ακόμα όλόγυρα ή φύση έτσι τερπνή, τή χρυσομένα δέντρα του κ' ή ξεφαιρένια δύσει ξεχόνουν μάγια πού σκορπά σαν σβόν' ή καλλονή.

Αυτό νά μείνη δέν μπορεί, καρδιά μου, τό γνωρίζεις. 'Αλλά κοντά στην εποχή πού τώρα κλαίει πειά προσπάθησε γιά μία στιγμή ακόμα νά ελπίσης, κλέψε απ' την ώρα καπιτ πού φεύγει μακρυνά.

Και τ' όνειρό σου στο στερνά μαυρόχρομο ως άνθισει, λημονά πώς τή θύρα μας χειμώνας τή βροντά κ' έρχεται πάνω από τη γη σκληρά γιά νά σκουτίση ελπίδες ποίνα θρήματα, φύλλα νεκρά κ' αυτά.

Μετάφρ. ΑΣ. ΖΑΡΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΕΥΑ ΣΤΟΝ ΑΔΑΜ

(Του ΜΙΑΤΩΝΟΣ)

Καλέ μου, μήτ' ή αγωγή πνοή πούχει τή χάρι με τή πουλιά νά ήφώνεται, μήτ' άνθος ή χορτάρι, μήτε του ήλιου άνατολή στη ζώρα αυτή τη θεία, μήτε καρπός πού απ' τή δροσιά νά λάμψη, ούτε' εύωδιά πού σέ άποθρόμα γύνεται, και μήτε τή βραδάκια, μήτ' ή νυχτιές πού θλιβερά τες ψάλλουν τή πουλάκια, μήτ' άστρα, σεληνόφωτο, περιπατοι... Κανένα πράγμα δέν μινά αγαπήτο, σάν λείπει από μένα.

Η ΡΟΔΑΡΙΑ

(Του PHILEAS LEBESGUE)

Σάν ροδαρία με τ' άνθη τ' άνοιγμένα όπου στο χιονό όλόγυρα εύωδιάζει, σαν άνθος τρυφερό, γλωμ ή παρθένα, τό γέλιο σου, άχ, πόσο με ταρώσει!

Κι ή ψυχή σόλλογιέται τέτοια χारी, τ' άνθος αυτό σαν όνειρου μελωδιά, με τή χείλη νά τρέξη νά τό πάρη με τών ματιών τό φως, την άρμονία.

Σά μιν άχτίδα όπου άργά προβαίνει στο χιονό άπάνω σαν δειλη άχτίδα, έτσι ή ματία σου μένει χαραχισμένη στην καρδιά μου, λενή μου κοραίδα.

Ανάνει σαν δάκρυ ή δύστυχη καρδιά μου, σαν όνειρο γλυκό με μάς σκορπούνε οι πόθοι και τ' άμέτρητα φιλιά μου πού την πνού σου άχόρταγα ποθούνε.

Θρηνή ή ψυχή μου εκεί πού ταξιδιεύει, σαν γυλι πού μία νύχτα χιονισμένη μοσχοβολά. Μην εν' πού με παιδεύει ή θύμοι σου, κόρη, ή μακρυσμένη

Πού είνε ζωντανή κ' όνειρου μοιάζει; Τά χείλη σου, άχ, δός μου και τό χέρι γιά νά γειρη ή καρδιά μου πού στενάζει μία νύχτα μοναχή νά μη ύποφέρει...

Μετάφρ. ΕΛ. ΛΑΜΑΡΗ

ΤΟ ΕΓΚΩΜΙΟ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

(Του ΟΤΤΟΥΕΥ·Υ·)

"Ροαία γυναίκα ! Σ' έπλανε ή φύση τ' αγαθό πνεύμα γιά νά ξευτηήση μέσα στον άντρα. Δίχως έσένα θαμαστε πάντα θεριά άγοριεμένα.

"Η τόση χάρι σου μάς θαμπώνει κ' άχ, ή αγάπη σου δέν τελειώνει, σαν την αιώνα γαρά κ' αλήθεια πού κλείνει, άδολή, μες στο στήθη.

"Αν κάποιος γλύπτης άγγέλους πλάσει κ' αυτούς με σένανε θα τούς όμοιάση κ' ό,τι ό Παράδεισος λένε πώς έχει ένα σου βλέμμα μόνο κατέχει.

Μετάφρ. ΜΑΝΩΛΗ ΜΑΓΚΑΚΗ

